

Maes & Wade

Pan

VERSCHIJNT
20 FEBRUARI 2017

Houtekiet
Antwerpen / Utrecht

Verschijnt 20 februari 2017

© Maes & Wade / Uitgeverij Houtekiet 2017
Houtekiet, Katwilgweg 2, B-2050 Antwerpen
info@houtekiet.be
www.houtekiet.be

Omslagillustratie Simon Prades
Omslag Pascal Van Hoorebeke
Foto pagina 2-3 Koen De Clerck
Opmaak www.intertext.be

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission of the publisher.

Ik ren met alle kracht die ik in me heb. Mijn hele lijf doet pijn en ik vrees dat het niet lang meer zal duren eer mijn longen ontploffen. Stoppen is geen optie. Ik moet blijven lopen, blijven doorgaan.

Ze mogen me dit keer niet te pakken krijgen, ik moet winnen. Ik kan niet langer leven met de dreiging, de pijn, de ellende.

Ik weet dat mijn kennis van het bos en mijn behendigheid me sneller maken dan mijn achtervolgers, maar toch ben ik bang. Ik ben alleen. Zij zijn ouder, sterker en met z'n twee.

Het is hier ook zo donker. Zij hebben zaklampen. Op mijn blote voeten voel ik hoe scherpe takken mijn vel doorprikken. De ijzige kou doet me rillen in mijn pyjama. Zij hebben schoenen en warme jassen.

Hoelang loop ik al door dit bos? Ik ben in elk geval al verder gekomen dan bij mijn vorige pogingen. Zou het me lukken dit keer? Ligt de vrijheid binnen handbereik? Hoop laat op.

Maar hoop leidt vaak tot overmoed, ook nu. Ik word onoplettend. Mijn voet haakt achter een tak en ik knal met mijn hoofd pijnlijk hard tegen een boom aan. Even blijf ik liggen, verdoofd door de klap.

Kan ik opgeven? Wat hangt me boven het hoofd als ik toelaat dat ze me inhalen? Heb ik de kracht nog om weer op te staan en verder te rennen?

Ik sluit mijn ogen en hoor hun voetstappen. Ze komen steeds dichterbij. Ik ben klaar om mijn lot te ondergaan.

En dan is er plots een heel ander geluid: houtgerig, onheilspellend, maar tegelijk meeslepend en hoopgevend. Het begint als een zacht geruis in mijn hoofd, maar al gauw overstemt de melodie van de panfluit al mijn gedachten.

Opgeven is nu helemaal geen optie meer. Ik sta op en ren verder. Ik voel geen pijn meer in mijn gehavende voeten, de kou raakt me niet langer en de uitputting is verdwenen. Ik ben niet alleen. Pan is bij me.

Liliane Van Laer beëindigde haar gebed, sloeg een kruisteken en keek de grote kerk rond. Hoe vaak was ze hier al niet geweest? Ze was hier gedoopt, had hier haar eerste communie en vormsel gedaan en was hier getrouwd. Ze wist dat hier op een dag ook haar uitvaart zou plaatsvinden. Dat vooruitzicht beangstigde haar niet. Niemand kreeg het eeuwige leven, tenzij dan na de dood.

Liliane had nooit goed begrepen waarom mensen deze Christus Koningkerk zo ongezellig en zelfs luguber vonden. Voor haar voelde alles hier vertrouwd en warm. Hier kwam ze altijd en onder alle omstandigheden tot rust. Vandaag zat ze hier met vertrouwen en overgave te bidden voor de genezing van haar man Miel.

Meer dan een maand geleden nu al was Miel in het ziekenhuis opgenomen met een longontsteking en zijn toestand verbeterde niet bepaald. Ze wist dat de artsen voor zijn leven vreesden. Miel afgeven zou een zware klap voor haar betekenen. Meer dan haar eigen dood, vreesde Liliane de zijne. Na al die jaren samen zou de eenzaamheid maar moeilijk te dragen zijn.

Ze pakte haar zakdoek en veegde de tranen weg. God zou haar helpen, dat moest. Daarom had ze de moeite gedaan om op deze grijze, regenachtige dag naar hier te komen. Thuis kon ze ook bidden, maar hier was ze dichterbij Hem.

Ze keek naar voren waar pastoor Geeraerts geknield voor het altaar zat. Misschien kon ze meer doen voor haar man dan alleen maar in haar eentje bidden. Ze kon aan de pastoor vragen om een speciale misviering voor hem op te dragen. Zo'n viering zou haar gebeden nog meer kracht geven.

De parochiepriester zelf had duidelijk ook heel wat om voor te bidden, want toen Liliane een kwartier geleden de kerk binnenstapte zat hij al in precies dezelfde, geknielde houding voor het altaar. Zou ze hem durven storen in dat belangrijke gebed? Liliane twijfelde nog even, maar stapte uiteindelijk dan toch naar voren. Ze was hier

nu. Ze kon het dus net zo goed meteen vragen. Elke strohalm om haar man te sterken, moest ze grijpen.

Ze sloeg nog een kruisteken voor ze haar plekje verliet en via de middenbeuk liep ze, een beetje moeizaam, naar voren. Hoe dichterbij het altaar kwam, hoe vreemder de houding van de priester haar leek. Hij zat niet gewoon op zijn knieën op de onderste trede van het altaar, diep voorovergebogen, zoals ze dat in eerste instantie had gedacht. Zijn hoofd raakte de bovenste trede en lag een beetje schuin.

“Meneer pastoor?”

Liliane sprak zacht, zoals ze dat had geleerd om te praten in een kerk, maar toen ze geen respons kreeg, zei ze iets luider: “Meneer pastoor, pastoor Geeraerts?”

Nog steeds geen reactie. Iets zei Liliane dat hier iets grondig mis was en weerhield haar ervan om door te lopen. De schrik sloeg haar om het hart. Ze keek achter zich, in de hoop dat ze hulp kon inroepen, maar er was nog altijd niemand. Zou ze buiten hulp gaan halen? Maar waar? Wie liep er op straat op een dag als deze? Nee, ze moest zelf gaan kijken.

Aarzelend liep de bejaarde vrouw wat dichterbij het altaar toe. Ze was er nog een paar meter van verwijderd toen ze het bloedspoor zag dat van bij het lichaam van de priester naar beneden de trappen van het altaar afliep. Het grijze vloerkleed kleurde donker en het bloedspoor eindigde op de natuurstenen tegels waarop de rode kleur duidelijk zichtbaar werd. De handen van de pastoor zaten vastgebonden op zijn rug, dat zag ze nu pas.

De gruwel drong langzaam tot haar door. Liliane sloeg een hand voor haar mond en slaakte een gesmoorde kreet.

Wetsdokter Tom Beckx stapte, twintig minuten na de oproep van de recherche al, uit zijn auto voor het imposante kerkgebouw aan de Antwerpse Jan de Voslei. Hij had zijn ander werk ervoor moeten opzchuiven, maar zo ging dat nu eenmaal in zijn beroep. Vaste uren

had je nooit en dat onvoorspelbare van elke dag had voor hem juist een extra aantrekkingskracht. Een baan van negen tot vijf, hij mocht er niet eens aan denken. Natuurlijk was die onvoorspelbaarheid nefast voor zijn sociale contacten. Hij kon de keren dat hij van een feest werd weggeroepen of op het laatste moment forfait moest geven voor een al lang van tevoren geplande afspraak niet meer tellen. Het deed hem niet. Hij was toch al niet zo'n feestvarken en echte vrienden begrepen het wel.

De wetsdokter pakte zijn werkkoffer van de achterbank, sloot zijn auto af en liep richting kerk. Het was zo'n gure najaarsdag waarvan je toch al wat liep te rillen en daar pasten deze omgeving en deze immense kerk met al haar hoekjes en kantjes naar Toms gevoel akelig goed bij. De hoge bomen wiegden vervaarlijk heen en weer, bladeren vielen in sneltempo naar beneden. In het perkje naast de hoofdingang zag Tom enkele laboranten aan het werk, op zoek naar sporen. Hij stak een hand naar hen op en liep dan het kerkportaal in.

Heimelijk was de dokter ook wel blij dat hij zich eindelijk nog eens voor het 'echte werk' mocht aanbieden. Het kon voor een leek wansmakelijk klinken en hij wenste niemand een gruwelijke dood toe, maar moordonderzoeken zorgden voor die extra adrenaline.

Als hij in gezelschap over zijn werk vertelde, dan merkte hij wel dat er veel misvattingen over bestonden. De meeste mensen dachten dat hij alleen met lijken en vooral met moordslachtoffers werkte. Dat was echter niet zo. Hij werd als wetsdokter ook opgeroepen om slachtoffers van geweld te onderzoeken die de aanval wel hadden overleefd, zodat zijn bevindingen later in de rechtbank konden worden gebruikt. Bovendien kon hij na de meeste onderzoeken op de doden die naar het mortuarium werden overgebracht, concluderen dat die mensen een natuurlijke dood waren gestorven.

Maar vandaag was dat dus anders. Recherche had hem opgeroepen voor een moordzaak. Een moord in een kerk en dan nog op de pastoor, qua spanning kon dat tellen.

Tom kwam de kerk binnen en overschouwde even de ruimte. Het sacrale van deze plaats was op dit moment ver zoek. De anders vrij

duistere kerk werd verlicht door grote spots, laboranten liepen af en aan en een politieman schreeuwde vanaf het oksaal bij het orgel iets naar een collega die beneden stond.

Het onbehaaglijke gevoel dat Tom overviel zodra hij de kerk betrad, was sterker dan hemzelf. Sinds hij het katholieke nest van zijn ouders had verlaten, had hij niets meer met religie. Zijn moeder had nog jarenlang geprobeerd om hem te bekeren en zo ‘zijn ziel te redden’. Hij had er nooit aan toegegeven.

De geur van wierook leek meteen in zijn neus te kruipen. De heiligenbeelden bezorgden hem de kriebels. Als kind was hij ook bang geweest voor de glas-in-loodramen die de meest akelige taferelen in diverse kleuren uitbeeldden. Nu kon hij de schoonheid van die kunstwerken nog wel appreciëren.

Met resolute tred stapte hij de rode loper in het gangpad op. Aan zijn linkerkant zaten twee vrouwen met elkaar te praten. Een van hen herkende hij als Suzanne Jacobs, een rechercheur die hij al wel een paar keer had ontmoet, maar met wie hij nog nooit echt had samengewerkt. De andere vrouw hilde geluidloos, met schokkende schouders. Rechercheur Jacobs knikte hem even toe en richtte zich dan snel weer tot de vrouw met wie ze een gesprek probeerde te voeren.

“U was hier dus om te bidden voor uw man,” herhaalde de rechercheur wat de snikkende vrouw haar net had toevertrouwd.

“Voor Miel, ja. Het gaat niet goed met hem. Ik weet niet wat ik moet doen als hij het niet haalt. We zijn al zolang samen en...”

“Mevrouw,” Suzanne onderbrak haar. Het verdriet van de vrouw raakte haar wel, maar ze moest bij de les blijven. In moordonderzoeken waren de eerste vaststellingen en de eerste uren vaak cruciaal en ze mocht zich nu dus niet laten afleiden. “Zag u de priester meteen toen u de kerk binnenkwam?”

“Niet meteen nee. Ik zie niet meer zo goed, weet u, en het is hier ook zo donker vandaag. Ik ben gaan zitten en nadat ik even had gebeden, zag ik hem bij het altaar. Hij leek me zelf diep in gebed verzonken.”

“U merkte dus in eerste instantie helemaal niets vreemds aan hem?”

“Nee, zoals ik al zei: ik zie niet meer zo goed en het was hier donker.”

Suzanne knikte.

“Pas toen ik naar voren liep om hem iets te vragen, heb ik het gezien,” zei Liliane. “Zoals hij daar lag, het was... het is verschrikkelijk.”

De wetsdokter liep ondertussen verder de kerk door.

“Dokter Beckx, goedemorgen,” de bromstem van onderzoeksrechter De Vuyst klonk door de hele kerk. Na jarenlange trouwe dienst was Robert De Vuyst nu aan de laatste maanden van zijn loopbaan bezig. Hij was eraan toe, aan zijn pensioen. Hij had genoeg ellende gezien en wilde zich nu vooral toeleggen op zijn kleinkinderen en op zijn grote hobby: tuinieren. Bij de wat oudere, gezette man stond procureur Somers, die Tom slechts kort toeknikte.

“Een zeer bloederig tafereel, dokter,” ging de onderzoeksrechter verder. “Nooit eerder meegemaakt trouwens, een pastoor vermoord in zijn eigen kerk, voor het altaar dan nog. Hier zullen de media van smullen, dat vertel ik je nu al.”

“Het is wat het is, dat hebben we niet in de hand,” zei Tom kortaf. Hij wist wat de onderzoeksrechter probeerde te doen: druk leggen van bij het begin. De zaak zo snel mogelijk afhandelen en de media zo weinig mogelijk kans laten tot speculatie, dat was de bedoeling van iedereen die aan moordonderzoeken meewerkte, daar hoefde de onderzoeksrechter hem niet nog eens fijntjes op te wijzen.

Hij liep verder tot bij het altaar en maakte daar kennis met Raoul, sinds kort de collega van Suzanne.

“Tom Beckx, wetsdokter,” stelde hij zich kort aan de jongeman voor.

“Raoul De Vuyst,” zei de rechercheur al even bondig.

“De Vuyst,” herhaalde Tom.

De reputatie van deze jongeman was hem al voorafgegaan. Hij kwam van de lokale recherche in Turnhout en had volgens sommigen hier probleemloos een plek bij de federale recherche gekregen dankzij zijn oom, onderzoeksrechter De Vuyst.

“Een irritant ventje, die Raoul,” had Tom van een van de collega-

rechercheurs gehoord. “Iemand met een kort lontje die denkt dat hij zich wat meer kan permitteren dan een ander. Het neefje van... weet je wel. In Turnhout zijn ze in elk geval blij dat ze van hem af zijn, wij moeten het er hier nu maar mee doen.”

Normaal hechtte Tom niet veel belang aan zulke uitspraken die hij catalogeerde onder de noemer ‘jaloezie onder collega’s’. Maar meer dan een paar minuten had de jonge rechercheur in kwestie nu niet nodig om Tom duidelijk te maken dat ze nooit de beste vrienden zouden zijn.

Raoul draaide het slachtoffer op de rug, zonder zich iets aan te trekken van de sporen die hij daarmee misschien uitwiste en float oneerbiedig tussen de tanden bij het zien van het grote aantal steekwonden.

“Duidelijk een geval van overkill,” concludeerde hij. Het woord alleen al, Tom rilde.

“In Hollywood zou dit overkill heten,” corrigeerde de wetsdokter hem. “Wij noemen het een ontstellend aantal messteken.”

Raoul fronste de wenkbrauwen. Tom negeerde hem, pakte zijn dictafoontje en begon aan zijn eigen onderzoek.

Er waren steekwonden in de borstkas, in de buik, in de armen. Het waren er tientallen.

“Niet diep, geen van alle dodelijk. Dan een snee dwars over de hals, 270 graden. Massaal bloedverlies.”

“Hoelang is hij al dood?” vroeg Raoul, die ondertussen zijn eigen notities maakte. “Wat is het tijdstip van overlijden dat ik mag noteren?”

Tom voelde de haren in zijn nek rechtop komen te staan en keek verstoord omhoog. Altijd diezelfde, idiote vraag. Dachten ze bij de recherche dat hij een glazen bol had waarin hij kon zien wanneer de fatale snede was toegebracht? Hij kon veronderstellingen maken en ingewikkelde berekeningen omtrent lichaamstemperatuur, maar dat was nooit een garantie.

Hij haalde een paar keer diep adem en zei dan, zo rustig mogelijk, eerder tegen zijn dictafoon dan tegen de rechercheur: “Lijkstijfheid is volledig. In combinatie met de gemeten lichaamstemperatuur ligt het tijdstip van overlijden tussen gisteravond elf uur en zes uur vanochtend. Geen tekenen van verzet. Geen vezels onder de nagels.”

“Door zijn moordenaar verrast tijdens het bidden, vastgebonden zonder dat hij zelfs maar de kans had om zich te verzetten dus,” hoorde hij Raoul concluderen. Hij pauzeerde even en grijnsde dan: “Tot zover de kracht van het geloof. Terwijl de pastoor weesgegroettes bidt om de wereld te redden, wordt hij de keel overgesneden. Ironisch, toch?”

Tom nam niet eens de moeite om hierop nog te reageren.

Achterin de kerk leek wat tumult te ontstaan.

“Eruit!” riep een agent tegen een jongeman die Tom herkende als een van de journalisten van *Gazet Van Antwerpen*, gespecialiseerd in gerechtelijke nieuwtjes. Ze lieten er duidelijk geen gras over groeien.

“Ik doe mijn werk,” hoorde Tom de jongeman nog zeggen en hij zwaaide met zijn perskaart, maar werd toch onverbiddelijk de kerk uitgezet. Pottenkijkers konden ze nu missen als de pest. Zolang de dader van een moord op vrije voeten was, was het zaak om zo weinig mogelijk informatie te laten uitlekken, kwestie van het belang van het onderzoek niet te schaden. De onderzoeksrechter had in elk geval gelijk: de pers zou hier van smullen.

Suzanne was ondertussen dichterbij gekomen en dit keer sprak ze met een oudere man. Het was Lode, sinds jaar en dag de koster van de Christus Koningkerk en in die hoedanigheid de trouwe helper van meneer pastoor.

“Wanneer heeft u Walter Geeraerts voor het laatst gezien?” vroeg ze.

“Eergisteren. We hadden een vergadering met het parochieteam, in de pastorij. Het was gezellig, zoals altijd. Walter maakte het graag gezellig. Hij was een levensgenieter. Een wijntje en een hapje als de vergaderingen ’s avonds plaatsvonden en in de namiddag koffie met gebak. Iedereen kwam graag in de pastorij. Daarom draait het ook nog zo goed in onze parochie.”

“U heeft hem dus eergisteren voor het laatst gezien,” vatte Suzanne samen.

De man dacht na.

“Nee, nee, gisteren nog, maar dan heel kort. Ik was hier met mijn

werk bezig en Walter kwam de kerk binnen. We hebben niet veel gezegd. Toen ik naar huis ging, zat hij te bidden voor het altaar, op dezelfde plek waar hij nu nog altijd zit.”

De koster keek even schichtig in de richting van zijn vermoorde vriend. Tranen sprongen hem alweer in de ogen.

“Heeft u toen iets speciaals aan hem opgemerkt? Of tijdens de vergadering? Was hij stiller dan anders bijvoorbeeld? Afwezig of juist meer gejaagd?”

“Walter was dezelfde Walter als altijd,” schudde de koster het hoofd.

“Weet u of hij met iemand ruzie had? Of er mensen waren die hem niet zo gunstig gezind waren misschien?”

“Of er mensen waren die in staat zouden zijn om hem te vermoorden, bedoelt u? Absoluut niet! Walter deed geen vlieg kwaad. Ik zou niet weten wie er met hem een probleem kon hebben.”

De man boog het hoofd. Suzanne vroeg zich af of hij het haar zou vertellen als hij wist dat de pastoor problemen had. De koster was duidelijk hondstrouw aan ‘zijn baas’.

“Ik weet dat dit hard voor u is,” zei ze. “Maar ik heb toch nog een belangrijke vraag. Als koster bent u het best geplaatst om te antwoorden op de vraag of er iets ontbreekt hier in de kerk. Of misschien is er ergens iets veranderd?”

De koster keek onderzoekend in het rond. Zijn blik gleed over het spreekgestoelte naar de aankondigingsborden en van het doopvont en de grote paaskaars terug naar het altaar.

“Alles is precies zoals het hoort te zijn,” zei hij hoofdschuddend. “Behalve dan...”

Zijn blik bleef nogmaals rusten op het lijk van de pastoor waar hij zolang mee had samengewerkt. Zijn stem stakte en zijn handen begonnen nog heftiger te trillen.

“Rustig maar,” zei Suzanne terwijl ze een beschermende hand op zijn schouder legde. “Kijk alsjeblieft nog eens goed, dit is heel belangrijk.”

De koster sloeg de ogen op en keek opnieuw de hele kerk rond. Hij keek naar de rechte rijen met stoelen, naar de zijkapel en naar de schilderijen.

“Nee, er is niets wat me opvalt,” zei hij uiteindelijk.

“Oké.”

Suzanne wilde net iets tegen haar collega zeggen, toen de koster verschrikt naar het altaar keek.

“Het kruis,” zei hij dan. “Het kruis, dat klopt niet. Er hangt nooit een doek over het kruis.”

Hij staarde naar een marmeren sokkel met daarop een grootvoorwerp dat met een witte doek was afgedekt.

Raoul was de eerste die in actie kwam. Hij stapte op het kruis af en greep het doek bij de onderste punt. In een felle ruk trok hij de witte stof weg.

“Jezus,” prevelde de koster.

“Shit,” liet Suzanne zich ontvallen.

Tom zei niets, hij staarde alleen maar naar de drie letters, geschreven in bloed, over de lengte van het kruis: PAN.

* * *

Pan is de enige op wie ik kan vertrouwen. Hij houdt zich aan zijn beloftes.

De doodstrijd van priester Geeraerts beangstigt me niet, het geeft me juist een kick. Er is geen spoor meer van de zelfverzekerdheid waarmee hij me vroeger toesprak.

De beheerste manier waarop Pan de knopen in de touwen legt en met zijn mes begint te kerven in het weke vlees... Ik geniet. Eindelijk gerechtigheid. Eindelijk wordt mijn pijn betaald met zijn pijn. Het bloed is voor mij een teken van zijn offer, het offer dat hij me schuldig was.

“God is vergeving,” ratelt hij nog in zijn doodsangst. Zijn God kan mij gestolen worden.

Die laatste haal, dwars over zijn hals. Het leven dat langzaam maar zeker uit hem wegloopt, de knik van zijn hoofd, de laatste reutelende ademstoot, het is zalig om er getuige van te mogen zijn.

Ik zou nog uren naar dat levenloze lichaam kunnen blijven kijken, maar Pan vindt het beter om weg te gaan. Ik volg hem altijd en

overal. Ik volg hem blindelings, vol vertrouwen en zonder een spoor van angst. Pan is mijn held, mijn eigen God.

Tom rommelde wat in de bovenste lade van zijn diepvriezer, de opslagplaats voor alle kant-en-klaarmaaltijden die hij wekelijks insloeg. In lasagne had hij geen zin, witlof met ham en kaassaus had hij de voorbije weken al te vaak gegeten. Ravioli met spinazie dan maar. Terwijl de schotel opwarmde in de microgolfoven, pakte hij een bord en een glas en zette dat op de salontafel. Eten aan de grote eetkamertafel deed hij zelden.

Hij schakelde de televisie aan, begon te zappen en bleef hangen op een aflevering van De slimste mens. De combinatie van kennisvragen en humor kon misschien voor wat afleiding zorgen.

Enkele minuten later zette hij zijn maaltijd op tafel, trok een kus-
sen onder zich en begon te eten. Het duurde echter niet lang of hij schoof het bord alweer van zich af. Als je deze voorverpakte kost dagelijks at, dan smaakte het allemaal hetzelfde. Vandaag had hij voor de ravioli gekozen, maar het kon net zo goed het stoofpotje met seizoensgroenten van gisteren zijn.

Hoe vaak hij zich ook voornam om voor zichzelf te koken, het kwam er nooit van. Hij had een hekel aan koken. Groenten snijden alleen al, zo'n tijdverlies. Al die kookprogramma's op tv, hij was er zo stilaan allergisch aan geworden. De zeldzame keren dat hij tijd had om voor de televisie neer te ploffen, stootte hij altijd wel ergens op een tv-kok die een stoofpotje maakte alsof het de belangrijkste zaak van de wereld betrof.

Eigenlijk zo typisch voor een dokter. Hij hoorde het ook van collega's. Internisten, cardiologen, huisartsen, allemaal raadden ze hun patiënten ten stelligste aan om vers en gezond te eten en daar ook tijd voor te nemen, maar zelf kozen ze meestal voor een snelle en vaak ongezonde hap tussen twee patiënten door. Degenen voor wie thuis dan toch werd gekookt, aten ook meestal op de meest onmogelijke uren.

Hij had nu trouwens toch geen honger. Hij had nooit honger wanneer hij met een moordzaak bezig was en bovendien was het al veel te laat om nog met smaak te eten. Hij at alleen omdat hij brandstof nodig had om alert te blijven.

Eigenlijk was het niet aan hem om ermee bezig te zijn, maar de details van de moordzaak flitsten onophoudelijk door zijn hoofd.

Hij schakelde zijn laptop aan en las het verslag nog een keer door van de lijkschouwing die hij eerder op de dag op de priester had uitgevoerd. Precies zoals Tom bij het eerste, oppervlakkige onderzoek in de kerk had vastgesteld, was na een grondige lijkschouwing in het mortuarium duidelijk geworden dat de steekwonden in het bovenlichaam en de buik slechts oppervlakkig en alleszins niet dodelijk waren geweest.

De echte doodsoorzaak was, precies zoals hij ook bij een eerste aanblik al vermoedde: het doorsnijden van de halsslagader.

De wonde aan de hals had Tom duidelijk gemaakt dat de dader over een vlijmscherp mes beschikte en heel driest te werk was gegaan, waardoor priester Geeraerts in korte tijd zoveel bloed had verloren dat de man al snel bewusteloos op zijn altaar was neergevallen. De uiteindelijke doodsoorzaak: verstikking in eigen bloed.

De wetsdokter keek naar de foto's van de verwijderde organen van de priester. Sommige organen waren nog volledig intact. De blindedarm ontbrak omdat die waarschijnlijk jaren geleden bij een acute ontsteking al verwijderd was. Longen, lever en milt vertoonden ondiepe steekwonden net zoals de maag. Zonder het doorsnijden van de halsslagader zou de priester het ongetwijfeld gehaald hebben. Hij zou diverse operaties hebben moeten ondergaan en een lange revalidatie tegemoet hebben gezien, maar hij had het gehaald.

Vraag bleef natuurlijk of de niet-dodelijke steekwonden waren aangebracht voor of na het overlijden van het slachtoffer. Voor het overlijden zouden ze twee functies kunnen hebben gehad: of de dader probeerde het slachtoffer te doden, maar dat leek niet te lukken, of de dader wilde zijn slachtoffer extra laten lijden door hem te steken waar hij hem kon raken om vervolgens de genadestoot toe te dienen.

De tweede visie leek Tom de meest aannemelijke.

Tom las zijn conclusies een paar keer opnieuw. Allerlei vragen buitelden door zijn hoofd. Waarom die foltering? Al die steken, net niet diep genoeg, getuigden van de razernij van de moordenaar. Was het misschien wraak? Wraak waarom? Kende de pastoor zijn moordenaar? Waarom had hij zich ogenschijnlijk niet verweerd? Had hij de kans nog gekregen om zijn aanvaller in de ogen te kijken?

Het meest bijzondere en vreemde aan deze moordzaak was ongetwijfeld de signatuur: PAN. Geschreven in het bloed van het slachtoffer, verspreid over dat kruis.

Tom tikte het woord PAN in op het google balkje op zijn scherm. De meeste hits kwamen van de sprookjesfiguur Peter Pan en van de Griekse god Pan. Tom was geneigd om die eerste optie meteen te schrappen. Sprookjes vielen niet te rijmen met zulke gruwelijke moorden. Maar was dat dan wel het geval voor een Griekse god?

“Pan, de patroon van herders en hun kudden, maar ook van het dierlijk instinct,” las hij op Wikipedia. Hij klikte op enkele afbeeldingen en kreeg het beeld te zien van een wezen dat half mens, half geit was. Het bovenlijf van een mens, het onderlijf dat van een geit en hoorns op het hoofd. Pan had een lang smal gezicht, een grote neus en gele ogen die niet veel goeds voerspelden.

Natuurlijk kende Tom de naam Pan, maar het hele verhaal van deze Griekse God las hij nu pas. Tenminste, hij had er op school waarschijnlijk ook wel meer over geleerd, maar dat destijds geklasseerd als niet belangrijk genoeg om te onthouden. Zo leerde de wetsdokter nu ook waar de panfluit haar naam aan dankte. Pan had die eerste fluit zelf gemaakt. Toen hij de nimf Syrinx achterna zat, bad die tot de Goden dat Pan haar niet te pakken mocht krijgen omdat ze maagd wilde blijven. De Goden verhoorden haar gebeden en veranderden de jonge nimf in een rietstengel. Uit die rietstengel maakte Pan de panfluit.

Nog een afgeleide van zijn naam: paniek. Blijkbaar zorgde Pan in de bossen voor veel mysterieuze geluiden die herders en hun kudden vervulden met angst en die mens en dier deden panikereren. Sinds de middeleeuwen werd het uiterlijk van Pan trouwens overgenomen om er de duivel mee af te beelden.

Vooral de eerste woorden over herders en hun kudden hielden Tom even bezig. Een priester was de herder van zijn parochianen. Lag daar de link tussen moordenaar en slachtoffer? Of lag die in het feit dat Pan later met de duivel werd geassocieerd? Een duivel in een kerk? Het besmeuren van het kruis, het afdekken ervan... Waren dat aanwijzingen?

Tom schakelde zuchtend zijn laptop uit. Veel informatie en toch werd hij er voor deze zaak niet wijzer uit. Misschien kreeg hij via het labo morgen meer nieuws over het sporenonderzoek. De eerste vaststellingen hadden alleszins geen enkel bruikbaar spoor opgeleverd. Hij schoof de laptop van zich af en gooide het nog halfvolle bakje met diepvrieskost in de vuilbak. Hij moest deze zaak even loslaten om straks misschien een beter en meer helder inzicht te krijgen. Hij had nu behoefte aan wat frisse lucht en misschien aan wat gezelschap.

Hij liep naar zijn slaapkamer om zijn outfit van de dag te ruilen voor een jeans, een T-shirt en een donkere cardigan. Dé geschikte kledij voor een ongedwongen avondje uit. Om de kilte van deze herfstavond te trotseren, trok hij ook nog een regenjas aan en sloeg een sjaal om zijn nek. In de lift naar beneden vroeg hij zich af waar hij naartoe wilde, maar in de hal had hij nog steeds geen antwoord op zijn eigen vraag. Wat maakte het ook uit?

Eenmaal de deur uit liep hij als vanzelf in de richting van de kaaien. Het regende gelukkig niet meer. Tom had opeens zin in een stevige wandeling en dus zette hij er flink de pas in.

Het was lang geleden dat hij nog in 't Keravikske op de Sint-Aldegondiskaai was geweest. Hoewel het café net over het MAS lag en dus in een van de meest trendy wijken van Antwerpen, was de sfeer er nog altijd volks. Aan de toeg van 't Keravikske vond je dokwerkers, advocaten, studenten en dokters gezellig naast elkaar en dat was wat Tom zo aantrok.

Hij wandelde voorbij het Steen, keek uit over de Schelde en voelde zijn onrust wegzakken. Af en toe liep hij een andere eenzame wandelaar of een koppeltje voorbij. Sommigen knikten snel een goedenavond, anderen glimlachten of liepen hem voorbij zonder meer.

Tom probeerde de neiging te onderdrukken om in elk van deze mensen een potentiële moordenaar te zien. In wezen konden ze allemaal het mes gehanteerd hebben waarmee priester Geeraerts de keel was overgesneden. Was het de man die nu liefdevol een arm om de schouder van zijn vriendin had geslagen? Of lag er iets moorddadigs in de blik van de oudere heer die hem in het voorbijgaan wat mysterieus aankeek? Oké, het moest niet gekker worden. Hij had duidelijk nood aan ontspanning, de blikken van de mensen die hem nog passeerden, trachtte hij te vermijden.

Eenmaal 't Keravikske bereikt, merkte hij tot zijn tevredenheid dat het er net zo druk was als hij had verwacht en ook gehoopt. Niets zo zielig als een lege kroeg. Aan de bar bestelde hij een bolleke en ging daarmee op de enige kruk zitten die nog vrij was. Eén biertje en dan schakelde hij over op frisdrank of koffie. Hij wilde morgen een fris hoofd hebben. Hij keek geïnteresseerd in het rond. Hij zag niemand die hij kende en dat vond hij ook helemaal niet erg. Tom was graag alleen. Dat had hij altijd al gehad. Als kind al speelde hij uren alleen met de blokken of met zijn verzameling auto's. Op school zonderde hij zich vaak af omdat het gezelschap van anderen hem eerder stoorde dan dat hij er plezier aan beleefde. Als hij alleen was kon hij zijn gedachten ordenen en daar had hij vaak nood aan.

Zijn blik bleef nu echter hangen bij een jonge vrouw die vanavond blijkbaar ook alleen was. Ze zag hem staren, glimlachte. Hij glimlachte terug en niet veel later liep ze zijn richting uit. Een vrouw met zin voor initiatief, mooi.

“Lekker druk hier, hé,” was haar openingszin.

Hij kon het niet helpen dat zijn blik nu meteen naar haar stevige borsten afgleed. Haar goed gevormde, bruine benen staken onder een kort jurkje uit. Wat hij zag beviel hem wel. Het beviel hem zelfs heel goed.

“Ik ben Xenia en ik wil nog wel wat drinken, dank je,” zei ze, kijkend naar het bijna lege wijnglas in haar hand.

“Wit wijntje?”

“Graag.”

Hij glimlachte, maar bleef haar zijn eigen naam schuldig. Het

zou hem weinig moeite kosten om straks met haar dit café te verlaten. Een paar uur verstrooiing in de armen van een mooie, gewillige vrouw, meer had hij niet nodig. Ze konden een kamer huren of misschien was hij wel welkom bij haar thuis. Vrouwen mee naar zijn appartement nemen, dat had hij afgeleerd. Er waren er al te veel geweest die, na een nachtje samen, aan zijn bel kwamen hangen of 's morgens moeite hadden om te vertrekken. Eentje had het zelfs gepresteerd om op een middag met een pot zelfgemaakte soep op zijn dorpel te staan, bedoeld om de kater weg te jagen. Het zou een goede grap kunnen zijn, maar hij had er op dat moment de humor niet van ingezien. Gruwelijk en afstotelijk vond hij dat soort vrouwen.

Tom wilde koste wat het kost de controle over zijn eigen leven behouden en dus moest hij consequent zijn. Seks ja, een vaste verbintenis nee. Het laatste waaraan hij behoefte had waren romantische beslommeringen of emotionele huilbuien van vrouwen die zich door hem voelden afgewezen. Hij deed nooit beloftes en wist ondertussen dat seks in zijn eigen flat een risico inhield. Wie hem wist wonen, kon hem komen lastigvallen en het was niet leuk om iemand onder zachte dwang de deur te moeten wijzen.

Deze vrouw was volgens hem uit het juiste hout gesneden. Hij had er de laatste jaren een neus voor gekregen. Naarmate ze meer witte wijn dronk, kwam Xenia steeds dichterbij hem staan. Ze stond nu zo dicht dat hij haar lange haren tegen zijn wang kon voelen. Het zou hem slechts een kleine inspanning vragen om zijn gezicht dichterbij het hare te brengen en haar te kussen, maar hij deed het niet. Kussen was niet zijn prioriteit. Hij kuste alleen als er echt geen uitweg meer was, omdat hij wist dat vrouwen daar nu eenmaal van hielden. Soms was het nodig om hen daar te krijgen waar hij ze wilde hebben: in bed. Vrouwen hadden nu eenmaal andere behoeftes dan mannen, of dat maakten ze zichzelf tenminste graag wijs. Ook al waren ze zelf eigenlijk alleen maar uit op seks en een nachtje plezier, dan nog leefden ze graag een paar uur in de illusie dat er meer was dan alleen de fysieke aantrekkingskracht.

Toms doel kwam in elk geval in zicht. Het verlangen naar dat mooie en gewillige vrouwenlijf dat zo dichtbij was, volstond om zich los te

maken van de onopgeloste moord en van de mogelijke aanwijzingen die hij over het hoofd had gezien. Hij zou alleen nog luisteren naar wat zijn lichaam wilde. Hij wilde haar. Hij wilde zijn handen over die blote benen laten glijden, die borsten in al hun vrijheid zien. Hij wilde zijn hand tussen haar benen duwen en voelen dat ze nat was geworden van verlangen.

Hij wilde...

“Woon je hier veraf?” hoorde hij zichzelf vragen.

“Twee minuten met de taxi of ben je zelf met de auto?”

“Nee.”

Zonder aarzelen vormde ze een voorgeprogrammeerd nummer in haar gsm. Dit had ze duidelijk wel vaker gedaan.

Haar stem was zo dichtbij, haar adem voelbaar.

“Zullen we alvast naar buiten gaan?”

Tom betaalde de rekening en liep achter haar aan het café uit. Het enige waarop hij zich concentreerde, waren haar wiegende heupen die hem almaar meer in de stemming brachten.

De taxi liet niet lang op zich wachten. Xenia sprak de chauffeur aan bij de voornaam en ze hoefde niet eens haar adres te noemen. Op de achterbank kroop ze dicht tegen Tom aan. Ze begon hem in de nek te kussen en haar hand graaide naar zijn kruis. De fysieke reactie bleef niet uit, maar dit kon hij niet maken. Hij had een reputatie hoog te houden en bovendien hoefde hij geen publiek. Hij pakte haar hand en legde die in haar schoot.

“Nog even geduld,” fluisterde hij in haar oor.

In de lift naar acht hoog, waar haar flat zich bevond, drukte hij haar even later tegen de muur van de kleine cabine aan. Zijn zelfbeheersing was nu lang genoeg op de proef gesteld. Zijn knie duwde in haar kruis terwijl hij met zijn mond een tepel zocht, door haar jurkje heen. Ze kreunde en woelde door zijn haren. Het ging precies zoals hij had verwacht. Geen enkele weerstand, integendeel zelfs. De komende uren zouden exact verlopen zoals hij dat wilde.

Haar flat was ruim en strak ingericht, maar veel tijd om van die inrichting te genieten, bood ze hem niet. Ze wilde hem, dat liet ze maar al te duidelijk blijken. Zelfs voor een man als Tom, die toch wel wat ervaring had met vrouwen, was ze overweldigend. De meeste vrouwen boden hem, al was het pro forma, eerst nog een wijntje of een kopje koffie aan, maar Xenia niet. Haar lippen gleden van zijn mond naar zijn hals en weer terug. Ze duwde haar lijf tegen het zijne en trok zijn jasje uit waarna ze dat achteloos op de grond gooide, gevolgd door haar eigen jas. Haar handen gleden onder zijn T-shirt en hij rilde onder haar aanraking.

“Laten we het rustig aan doen,” zei hij moeizaam. “Ik wil dat we onze tijd nemen.”

Ze glimlachte en nam hem bij de hand mee naar haar slaapkamer. “Ga liggen,” gebod ze. “Ik neem mijn tijd, geniet ervan.”

Tom ging op het grote bed liggen, de handen onder zijn hoofd gevouwen. Xenia ging bij het voeteneinde van het bed staan.

“Wat wil je graag zien?” vroeg ze.

“Trek je kleren uit, heel langzaam.” Het verlangen moest langzaam worden opgebouwd als hij wilde dat de ontlading niet te snel kwam.

Xenia keek hem diep in de ogen, om haar mond die uitdagende glimlach. Ze knoopte heel langzaam haar jurkje los en boog daarbij lichtjes voorover. Hij zag de welving van haar borsten en hapte naar adem op het moment dat ze haar hand in haar jurk liet glijden, onder haar bh.

“Wil je die ook voelen?” vroeg ze terwijl ze haar eigen borsten betastte.

“Straks.”

Het jurkje ging uit. Het enige wat ze nu nog droeg, was een rood lingersetje. Uitdagend keek ze hem aan, hij bleef uiterlijk koel, maar er gebeurde heel wat met zijn lijf op dat moment.

“Zal ik bij je komen?”

“Nee, trek die bh uit. Ik wil je borsten zien.”

Ze bleef zijn bevelen opvolgen. Alleen het slipje bleef nu nog over.

“Dit is een ongevraagde toegift,” zei ze, waarna ze haar hand in haar broekje liet glijden en een vinger bij zichzelf naar binnen bracht.

Tom kreunde. Ook zijn zelfbeheersing kende haar grenzen. Hij stak een hand naar haar uit en even later gleed dat mooie, bijna naakte lichaam in zijn armen. Behendig maakte ze zijn broek los en vrijwel onmiddellijk sloot haar hand zich om zijn erectie.

“Lekker,” constateerde ze tevreden. Ze trok zijn broek een beetje naar beneden, boog het hoofd en nam zijn stijve penis in haar mond. Hij liet haar een tijdje begaan, maar ook nu mocht het niet te snel gaan. Hij duwde haar van zich af en trok dan eindelijk het rode slipje naar beneden. Ze kromde haar rug en hij liet zijn tong van haar hals, over haar borsten, naar haar navel glijden. Plagend stopte hij net bij haar schaamstreek. Hij kuste haar dijen, vermeed haar meest intieme plek. Kreunend woelde ze met haar handen door zijn haren en net toen ze het niet meer verwachtte, flitste zijn tong naar binnen. Hij likte en proefde haar. Haar gekreun wond hem zelf alsmaar meer op. Hij moest haar pakken, nu. Terwijl hij haar hard en diep neukte, kuste hij haar zodat ze zichzelf kon proeven.

Zodra zijn mond de hare losliet, smeekte ze: “Kom maar, kom in me. Ik wil je. Ik wil je nu.”

Het orgasme overspoelde haar vrijwel meteen.

Terwijl hij haar lichaam onder zich voelde samentrekken en haar nagels zich in zijn rug vastklemden, kwam ook voor hem de ontlasting. Het was echter niet het allesoverheersende gevoel waarop hij had gehoopt. Alweer niet.

Haar genot was duidelijk veel intenser dan het zijne.

Nog even bleef hij achterover in de kussens liggen, maar dan sprong hij uit bed en zocht zijn kleren bij elkaar.

“Wat doe je?” vroeg ze geschrokken. “Je gaat toch nog niet weg? Het werd net gezellig en we kunnen het nog veel gezelliger maken. Ik kan je nog veel meer geven en jij mij ongetwijfeld ook. De nacht is nog jong. We hebben nog uren de tijd voor we elk weer onze eigen gang gaan.”

Haar hand gleed over zijn rug. Hij trok zich terug.

Hij hoorde de vragen die ze op hem afvuurde, maar hij registreerde ze niet. Hij had het gehad. Hij moest hier weg, zo snel mogelijk.

Zonder nog een keer naar haar om te kijken verliet hij haar flat

en wachtte niet eens op de lift. Met een paar treden tegelijk liep hij de acht verdiepingen naar beneden.

Pas toen hij weer op straat stond, haalde hij een paar keer diep adem. Hij had nog een lange wandeling voor de boeg en het was weer lichtjes beginnen regenen. Nee, hij voelde zich niet schuldig omwille van zijn snelle vertrek. Xenia had gekregen waar ze naar verlangde: snelle, bevredigende seks.

Aan het einde van de straat passeerde Tom een wat vreemde man, gekleed in een lange mantel, met hoge laarzen en zijn haren in een knot op zijn hoofd gebonden. De man keek hem recht in de ogen.

“Goedenavond.”

Zou die man Pan kunnen zijn? Het effect van de verstrooiing was al uitgewerkt. Zijn gedachten zaten meteen weer bij de moord.

Elders in de stad rinkelde op datzelfde moment een telefoon. Een verdraasde blik op de wekker: drie uur. Een bekende naam op het display.

“Weet jij wel hoe laat het is?”

“Morgen foto’s van de pastoor.”

“Wat? Welke pastoor?” Hersenen die vochten tegen de slaap en probeerden om de zin van de woorden te vatten.

“De vermoorde pastoor. Morgen, half acht. Zelfde plaats als altijd.”

“Waarom de pastoor? Ik weet niet of...”

“Wil je het geld of niet? Geen vragen. Gewoon doen.”

Tom kwam niet graag in het ziekenhuis tegen etenstijd. De geur van de warme maaltijden die zich in de gangen vermengde met de geur van medicatie en ontsmettingsmiddelen, maakte hem misselijk. Het was een van zijn vreemde afwijkingen, zei hij altijd. De geur van rottende eieren die een lichaam in ontbinding verspreidde, die stoorde hem allang niet meer. Hij was er zelfs volledig immuun voor geworden.

Gisteren had hij nog heimelijk gelachen met de stagiair uit het labo die angstvallig een maskertje voor de mond hield en uit alle macht probeerde om zolang mogelijk de adem in te houden. De wetsdokter wist dat het de verkeerde strategie was.

“Blijven ademen,” had hij de jongen opgedragen. “Diep inademen tot je net zoveel van de geur hebt opgesnoven dat je reukzinnigheid verzadigd raakt, het is de enige manier om er mee om te kunnen blijven gaan.”

Bij zulke mensen vroeg hij zich af of ze wel voor het vak in de wieg waren gelegd, maar de meesten kweekten na een tijdje de juiste attitude. Hij moest nu opeens aan Nick denken, de nieuwste aanwinst op zijn dienst. De jonge verpleger die altijd al had gedroomd van een job in het mortuarium en spontaan zijn kandidatuur had gesteld op een vacature voor mortuariumbediende. Tom had meteen gezien dat de jongen uit het goede hout gesneden was. Zoals Nick waren er maar weinig.

Bij kamer 420 hield Tom halt. Hier lag een jongen die gisteren was aangevallen door een rottweiler. De jongen was zwaar toegetakeld en de wetsdokter was opgevorderd om de precieze aard van de verwondingen vast te stellen.

De klus zat er gelukkig snel op, hij had andere prioriteiten.

Tom liep terug naar het mortuarium en naar de koelkamer. Het was een steriel aandoende, witte ruimte met in de muur tegenover de deur drie rijen met koelcellen. In totaal konden hier twintig lijken voor beperkte tijd worden bewaard.

Tom wist niet waarom hij het lijk van de pastoor nog eens wilde bekijken. Hij had alle mogelijke onderzoeken uitgevoerd en alle organen apart bestudeerd. Hij had zijn eigen verslag gisteravond nog een keer uitvoerig nagelezen en de foto's van alle organen bestudeerd. Al wat hij al wist van het eerste onderzoek op de plaats van delict én van de lijkschouwing werd hierbij bevestigd, verrassingen was hij niet tegengekomen. Voor hem zat het werk er voorlopig op en toch kon hij de zaak niet loslaten. Vooral niet omdat hij het bange vermoeden had dat dit niet het laatste was wat ze van Pan te zien zouden

krijgen. Iemand die zijn signatuur achterliet, was niet geneigd om snel met moorden te stoppen.

Tom keek naar de terugwijkende haarlijn van de priester en naar zijn rimpelige gelaat. Zoals zo vaak als hij vragen had bij de dood van iemand die op zijn afdeling terechtkwam, voelde hij de sterke behoefte om het leven van deze man te reconstrueren. Ergens in dat leven moest er iets gebeurd zijn, waarvoor hij, volgens de dader, deze dood had verdiend. Slachtoffer en dader hoefden elkaar daarvoor niet persoonlijk te kennen. Sommige moordenaars hadden bizarre redenen om hun slachtoffers uit te kiezen. Wat was het motief van Pan? Wat was volgens hem de zonde waarvoor meneer pastoor gestraft moest worden met de dood?

Het was uitermate frustrerend dat deze man zo dichtbij was, maar dat hij onmogelijk nog kon vertellen wat hem was overkomen en wie hem dit had aangedaan. De wetsdokter kon elk stukje van dit lichaam aanraken en onderzoeken, maar toch was echt contact leggen onmogelijk.

Het gerinkel van zijn telefoon haalde Tom uit zijn overpeinzingen.

“Rechercheurs Suzanne en Raoul zijn hier voor u, dokter,” zei zijn trouwe secretaresse Martine. Martine was haar gewicht in goud waard op deze afdeling. Ze wist probleemloos het evenwicht te bewaren tussen het regelen van alle praktische beslommingen die bij een overlijden kwamen kijken en het sereen en meelevend ontvangen en te woord staan van de nabestaanden.

“Ik kom eraan,” antwoordde Tom. Hij schoof het lijk weer in de cel, sloot de deur en verliet de kamer.

De twee rechercheurs stonden in de inkomhal op hem te wachten.

“Het lichaam kan voorlopig niet worden vrijgegeven,” zei Raoul zonder enige begroeting. “Het mag ongeloofwaardig klinken, maar op de plaats delict is geen enkel spoor aangetroffen.”

“Ik neem aan dat er vele sporen van bezoekers zijn aangetroffen, maar dat we daar de dader niet uit kunnen filteren,” verbeterde Tom hem. “Sporen zijn er altijd, de vraag is of het de juiste, bruikbare sporen zijn.”

“De vraag is of er wel goed genoeg gekeken is,” kaatste Raoul de bal terug.

Toms ogen werden donker van ingehouden woede. Wat verbeeldde die man zich eigenlijk? De spontane afkeer die hij in de kerk al had gevoeld, groeide alleen maar. Hij wist dat hij de uitspraak zou moeten negeren, maar vroeg toch: “Verwijt je me dat ik mijn werk niet goed heb gedaan, rechercheur De Vuyst?”

“Heb ik dat gezegd?”

“Niet met zoveel woorden, nee.”

“Oké, mannen, dit heeft geen zin,” kwam Suzanne tussenbeiden. “Het enige wat wij willen weten, is of je op het lijk iets hebt gevonden dat ons ook maar iets over de dader kan vertellen.”

“Als dat zo was, had het in mijn rapport gestaan, dat jullie ongetwijfeld al met veel interesse gelezen hebben,” bleef Tom nors. “Ik heb niets gevonden. Nochtans hebben we niets aan het toeval overgelaten. In de kerk nog is het lichaam omwikkeld met speciale tape die na verwijdering elk haarvezeltje, elk spoortje zou hebben vrijgegeven. Het enige wat we vonden, waren sporen van Walter Geeraerts zelf, van de huishoudster die natuurlijk verantwoordelijk was voor zijn kleding en van zijn trouwe huiskat. In mijn rapport hebben jullie bovendien kunnen lezen dat de dader over een vlijmscherp mes beschikte. Bewijs hiervan is de mooie rechte lijn waarin gesneden werd, van oor tot oor, diep genoeg om fataal te zijn. Dat is het, meer was er niet. Ik heb niet de gewoonte om informatie achter te houden.”

Hij keek daarbij woest in de richting van Raoul, maar die gaf geen krimp.

“Ook daar geen sporen dus,” zei Suzanne.

“Niet het kleinste, niets wat ons verder kan helpen. Ik zie dus ook niet in waarom we het stoffelijk overschot langer hier moeten houden.”

Suzanne knikte instemmend en ook Raoul gaf uiteindelijk met tegenzin toe.

Maes & Wade

Pan

Pan, de naam van een mythische god, geschreven in het bloed van gekeelde slachtoffers. Antwerpen slaapt niet meer. De stad is in de ban van een seriemoordenaar. Wetsdokter Tom Beckx krijgt de lijken op zijn snijtafel. Samen met rechercheurs Suzanne Jacobs en Raoul De Vuyst gaat hij koortsachtig op zoek naar de sadistische moordenaar. Een zoektocht die voor hem alsmaar persoonlijker wordt. Opgehitst door de pers en met de hete adem van de politiek in zijn nek gaat de wetsdokter soms een stap te ver en waant hij zich zelf een rechercheur. Kan hij de god van het woud stoppen?

ISBN 978 90 8924 546 5

Prijs € 21,99

Voor bestellingen verkoop@vbku.be of +32 (0)355 28 42

Voor meer informatie info@houtekiet.be of +32 (0)3 210 30 53

